

“Prato verde” , zo heet de toeristenboerderij in Umbrië; “de groene weiden” zouden wij zeggen. Of misschien moet je wel sappige weiden zeggen, zo fertiel ligt het er allemaal bij. Maar je moet het eerst gevonden hebben en dat is niet evident. Bovenop

een heuvel, goed verscholen en een pad van kuilen en losse stenen er naar toe.

Zelfs de TomTom vindt het niet, zodat we op de oudere lokale bewoners aangewezen zijn.

Op de vraag waar we Prato Verde vinden, turen ze naar boven, wijzen ergens vaag waar je een spoor kunt vermoeden en als je dat volgt houdt het vanzelf een keer op en dan ben je er.

“Grazie!” Hier zijn we dus hartje Umbrië, ergens tussen Perugia en het meer van Trasimeno.

Een lustoord voor paardrijders of stugge wandelaars. Bij terugkeer van je tocht wacht niet alleen een heus zwembad, maar ook de temperamentvolle Barbara, die het hebben en houden van Prato Verde bestiert.

Van het ochtendontbijt tot de avondpasta.

Na enige tijd duikt ook haar echtgenoot Lucca op. Hij is forensisch hoefsmid en beslaat ter plekke paarden in de wijde omgeving. Toeristen te gast vinden ze gezellig en bovendien helpt het om de belastingpegels aan Berlusconi te kunnen betalen.

Behalve de eigen paarden, honden en katten is er ook de koe Anna; het dier is een cadeau van een boer beneden in het dal. Uit piëteit wilde hij haar niet slachten en gaf haar –inclusief kalf op komst- aan Barbara.

Anna vertoef nu tevreden in de Prato Verde.

***Penseelstreken**

Umbrië is wat landschap betreft ruiger dan het lieflijker en glooiende Toscane. Lommerrijke tamarindes, steile cypressen, naaldbomen die als oude watertorens in het landschap staan, het zilvergroene glinsterende blad van de olijfbomen, bloeiende brem als gele penseelstreken langs de wegen. Schilderachtig dus. Later in het jaar overheerst het bruin, ook in de weilanden, de wijn- en korenvelden.

Zoals het landschap is, zo zijn de stadjes en dorpjes in Umbrië: wat stoerder dan in Toscane. Dat geldt voor Perugia, dat wat minder “deftig” is dan het Toscaanse Siena.

Dat geldt ook de talrijke kleinere dorpjes, bv. het fraaie voor keramiek vermaarde Deruta. In de steden is het genieten van de prachtige blinkende kerken en kathedralen, de nauw steegjes, de vriendelijke pleintjes. In de dorpen, doorgaans tegen de hellingen opgebouwd, de vriendelijke, intieme huizen, in zachte

bruinroze kleuren. Een kerk, een marktpleintje, een wasplaats. 's Ochtends bedrijvigheid, 's middags verstild, 's avonds het toneel van een paar kuierende inwoners.

*** pot van di mama**

De schoonheid van Siena, Perugia, Lucca of Gubbio is al in vele toonaarden bezongen. Dat geldt

ook voor plaatsjes als Montalcino of Castiglhini d 'Órcia, dat vanwege de relatie stedenbouw en landschap op de lijst van worldheritage staat. Oude architectuur, oude cultuur, levend aanwezig. Voor fotografen of schilders zijn het stuk voor stuk paradijsjes en dat geldt evenzeer voor degenen die "alleen" met het blote oog willen genieten. Er zijn tal van grotere en kleinere verschillen, maar waar je ook komt of aanlegt, in elke plaats verzamelen zich op vaste punten oudere inwoners. Soms bij het café, soms op een willekeurig bankje. Ze komen om met elkaar de wereld door te spreken, of de locale nieuwtjes, of elkaar op de hak te nemen. Verhalen als zelfrijzend bakmeel. Tegen de middag- of avondmaaltijd zijn ze verdwenen, naar de pot van "di mamma", die naar goed Italiaans gebruik het lekkerste eten ter wereld maakt. Simpel, maar met de juiste ingrediënten in onnavolgbare verhoudingen en met jaloersmakend gemak door elkaar getoverd. Doordrenkt van verfijnde, delicate smaak. Dat is Italiaans eten. Dat is je in een "prato verde" wanen.

(voor foto's zie: *Fotografie>Actueel en Fotografie>Stad en Land>Italië*)